

НИКОЛАЙ ЛИЛИЕВ
РОДИНА

chitanka.info

*Да позова? — Ти нямаш име,
ти, светла и безсънна скръб!
Към тебе водят ли, кажи ми,
просторите неутешими
и лунният чугунен сърп?*

*И тия рътлини, заболи
в мъглите ледени чела,
и тия равнини, где голи
треперят белите тополи,
и зъзнат немилите села —*

*към тях ли моя друм извива
и с тях ли, в заника, сама
душата ми за миг се слива
и безпокойна се опива
от нова радост: у дома!*

*ЕТО старите стрехи надвесени,
где то родната песен трепти,
и водите тревожно понесени
под шумът на вихрушките есенни,
сред които пристигах и ти.*

*Где са дните — о, дни непробудени! —
где са простите чисти сърца?
От прозорците гледат учудени
— изумени, сломени, отрудени —
полинелите в нужди лица.*

*И пред тия стени, в запуснение
где то плаче безсънна тъма,
навестен от печални видения,*

*след безплодни молитви и бдения,
ти ли спираш най-сетне дома?*

*БАЩИНАТА къща, и все същия
друм извива за дома,
сухата поза прегръща я
и приспива все тъй сам-сама.*

*Огън вътре са отдавна стъкнали
и те чакат може би сега;
прозорчетата, очи помръкнали,
дебнат — откога?*

*Всички тайни тръпнат неразказани
в будното сърце,
и сред мрака вече са изрязани
две протегнати ръце.*

*ТИ — хляб и сол, ти — хляб и сол и вино
за родната земя,
с това сърце, и чисто, и невинно,
към тебе се стремя.*

*Минаха дни, минаха дни-години
в чужбина без следа,
и глас дочух: към роден дом води ме,
вечерница-звезда!*

*И тръгнах пак, и в път съм пак отколе
с измамите самин,
но в път ме стигна черната неволя
и ето — блуден син —*

към — тебе са ръцете ми прострени
и кръв по тях личи,
и в извори от сълзи изгорени
са моите очи.

О, погледни! — ти би видял тогава,
сред сънния покой,
че моли сам, за прошка и забрава,
синът ти, татко мой!

НАПУСТО ще питаш: тъмнее пред мене.
— А думите, мрежа за волния дух,
сред улици шумни отвени! —
аз тях не дочух.

Аз тях не дочух, и под чуждата стряха,
цветята на вечния грях
за мене печална утеха те бяха:
аз тях не видях.

Аз тях не видях, и сред грохота вечен
на сивия каменен град
напусто се взирах, за всички далечен,
не срещнах там брат.

Не срещнах там брат, и щом бавно затрака
дъждът по вратите в нощта,
аз тръгнах отново да диря сред мрака
Родина в света.

И ЕТО ме изпълнен пак с любов,
и ето ме, Родино, пак готов
чело да сложа в твоето подножие,

*да те посрещна като спомен скъп
и да приема твойта свята скръб
като награда, като милост божия.*

*Та в оня час, когато пак на път
неверна мисъл ще гнети духът
и ще нашепва тъмни предсказания,
утеха да ми бъде по света,
като светилник грейнал сред нощта,
Родино моя, твоето страдание.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.